

D'impura fusió

Les dues grans entitats financeres del País Valencià, CAM i Caixa de València, han reprès els seus intents de créixer a costa de les caixes més petites. Una operació que lesiona els interessos del projecte en comú de la Corporació Financera de Caixes Valencianes. La falta d'una política clara per part de la Generalitat dóna pas a les més singulars ofertes.

V. Satorres

Després de la negativa de l'assemblea de la Caixa de Carlet a fusionar-se amb la Caixa d'Estalvis de València, la reestructuració del sector financer autòcton del País Valencià ha tornat a quedar en l'aire. En aquest moment, al País Valencià hi ha deu caixes d'estalvi, dues de les quals es troben en processos de fusió. La Caixa del Mediterrani

està a l'espera de l'aprovació dels beneficis fiscals que li donarà el Banc d'Espanya per acord amb la Caixa de Torrent i per la seua banda, la Caixa de València es troba en un *impasse* similar per l'absorció de la Caixa de Sogorb.

Aquestes dues operacions de fusió han dibuixat, en el sector financer valencià, dos models ben diferenciats d'integració. D'una banda, la caixa del Mediterrani integra en l'entitat fusionada *la mare* inicial i dota la seua de Torrent d'un marge d'autonomia per a decidir operacions de préstec i risc que haurà de decidir el consell d'administració de zona. El model estrenat per la Caixa de València és més car. L'entitat absorbent es va comprometre amb el consell d'administració de Sogorb amb unes inversions quantioses (vora els 500 milions de pessetes) per a crear una fundació que viurà, en un futur, a costa del pressuposts de la nova Caixa de València. D'aquesta manera, Sogorb podrà recuperar part dels beneficis que genera l'estalvi particular de la comarca.

La Caixa de València va proposar a Carlet un esquema de fusió similar, però una campanya d'oposició a la fusió d'algun sector del partit polític Unitat del Poble Valencià va fer fracassar l'operació, aprovada ja pel consell d'administració de la Caixa de Carlet. El president d'aquesta entitat de la Ri-

La Caixa de València ha vist fracassar la seua fusió amb la de Carlet.

bera es va apressar a declarar que la decisió de l'assemblea era una decisió sobirana i que ell acatava. Aquesta declaració, però, no ajudava a aclarir el futur de les caixes valencianes.

Ara per ara, trobem que hi ha una caixa com la de València, una altra com la del Mediterrani i un altre grup (Castelló, Provincial de València, Provincial d'Alacant, Ontinyent, Sagunt i Carlet) que estan decidides a portar endavant un projecte (anunciat ara fa un any) de constitució d'una Corporació Financera de Caixes Valencianes d'Estalvi. Aquesta Corporació, de moment, té forma jurídica de societat anònima, amb un capital social de 500 milions de pessetes, ampliable a 750.

Per tant, el futur, sembla que gira al voltant de tres grups diferents: Caixa de València, del Mediterrani i Corporació de *caixetes*. Totes juntes (les 10 caixes) no arriben a sumar un volum de passiu d'un bilió, 100.000 milions de pessetes.

Entre els sectors que s'oposen a la fusió de les caixes destaca la figura de l'actual conseller d'Administració Pública, Emèrit Bono, qui defensa l'especial forma d'actuar de les caixes menudes per promoure l'activitat econòmica de la comarca a què pertanyen. També s'hi oposen les caixes de Castelló i Provincial d'Alacant (la CAPA), que amb un volum considerable de re-

gració de les caixes valencianes, però encara no han definit clarament el model que volen. Potser aquesta és una de les raons per les quals es refusa una proposta de fusió o s'enforteix una Corporació Financera, que només busca compartir serveis, tot siga dit, cada dia més cars i més difícils de mantenir en un sector d'alta competitivitat.

Una interpretació lliure del que ha representat la negativa de Carlet a fusionar-se amb la Caixa de València, seria la de pensar en un parèntesi. El que és clar és que les caixes del Mediterrani i de València no pensen posar frens als plans d'expansió. I els plans comporten també una continuada ofensiva per a convèncer les caixes menudes de la necessitat de les fusions. Així ho demostren els oferiments realitzats en repetides ocasions per la Caixa de València a la d'Ontinyent i a la de Sagunt, i més ara que Emèrit Bono se n'ha anat a la Conselleria d'Administració Pública.

La decisió que prenguen les caixes serà transcendental a l'hora de portar a terme els projectes que ha posat en marxa la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi. Entre els esmentats projectes figura la constitució d'un *merchant bank* i la creació de la figura del defensor de la clientela. Aquestes dues novetats s'han quedat, una vegada més, en l'aire. □